

si pri meni...» Pisal je in prečrtaval. Čutil je, kako se mu v črke izliva bolečina in mu je laže pri srcu. Sklenil je, vso noč premišljati. Drugo jutro prepiše na rožast papir, vtihotapi se v sobo in ji položi na postelj. Eli bo brala, zardela, smehlja je mi odpusti.

Dolgo v noč je koval besede in tiščal papir k sebi. Drugo jutro se je skril na svisli, pisal in pisal, prebiral okorne besede bridkega hrepenenja. Do večera je prepisal. Ko se je pojavil pred Znamenjem, mu je Fice prinesel vest, da je cirkus popoldne odšel. Dizma je onemel. Da ne bo nikoli več videl Eli? Nikoli več! Srce se je trgalo od bolečine. Bežal je v sobo, se zaril med blazine in se tresel od bolesti. Začudeno ga je ogledoval oče. Izpraševal je Ficeta, ki ni vedel, zakaj brat tako neutolažljivo joka. Silili so ga k večerji. Ni maral. «Ta fant je norec», je siknil oče, čeprav ga je rahlo zaskrbelo. Nihče ni spravil Dizme iz postelje. Pozno v noč je od utrujenosti zaspal na premočeni blazini.

Dopoldne je drvel tja gori v drevored. Cirkusa ni bilo več. Arena je bila še vedno potresena z žaganjem, vidno je bilo, kje je bila konjska staja, kje menežarija, kje so stali vozovi. Dizma je obstal pred kostanjem, na katerem je še visel lepak. Dolgo časa je strmел v podobo letečih angelov, treh sester Špiridonovih, svetovne atrakcije. Nato se je ozrl v smer, kjer je tisto jutro stal voz in je skozi okno zagledal bele roke, ki so spletale lase nad bleščečim vratom. Nenadno je stisnil na prsih roke od bolečine, kajti živo je občutil, kako v tem lepem jutru solnčni žarki sijajo v praznino. Zavedel se je, da ne bo nikoli več videl Eli Špiridonove. Odšla je. Ni in ne bo vedela, da je v otroškem srcu razplamtela neutešno hrepenenje, ki ne ugasne do groba.

P R E M I Š L J E V A N J E

A N T O N O C V I R K

Žge me bolečina dni samotnih
kot napoj iz keliha spoznanj.
Nihče ne pozna noči begotnih,
nevtešenih krikov in iskanj.

Čakam ust nasmeha nepoznanih,
rok skrivnostno-tujih tih pozdrav.
Rad bi las s temote črne stkanih
in opojnih rad bi rož vonjav.

Slišim drevja v vetru trepetanje
in korake slišim, ki gredo.

Težko v meni kamení spoznanje:
Nisi ti, le veje v noč lijo
in z udarci motijo molčanje!

Čutim grozo klicev izgubljenih,
pesmi pete me boli odmev
kakor čudovitih rož ledenih
tesno mrzlih blesketanj odsev.

Kamor grem, nikjer bridkost ne mine,
če poslušam plesne pesmi zvok,
če strmim v oči žená globine
ali če poslušam smeh otrok.

Č A K A J O Č I S L A V K O G R U M

Takole stojijo v dolgi vrsti, suhi, oguljeni, slabo dišeči, in se skušajo drug nad drugega uveljaviti s svojimi zadevami; vsak ima kaj nadvse važnega nad seboj, njegovega »primera« ni mogoče prezreti. Mnogi si tako s časom izdelajo cel sistem, potuhtajo najraznovrstnejše zvijače, kako izstopiti iz množice in vzbuditi zase pozornost.

Je tu na primer Kvaček, kadarkoli stopim v dvorano, stoji izven vrste ob lesenem stebri in z napeto pozornostjo bulji vanj. Primoran seveda, da ga povprašam, kaj opazuje, se rahlo nasmehe, zamahne z roko in: O, kar tako, nič posebnega! Črte lesa pač opazujem, študiram njegov sestav. Saj vam je znano, gospod primarij, lesni strokovnjak sem, stavbni tehnik, in takole, ko sem svoj čas — —

Z neverjetno spretnostjo znajo potem na takle uvod pritakniti svojo »zadevo«. Niti zave se ne človek in že je sredi njegove življenjske povesti — kako je prišel po krivici sem, kako — o, prosim, gospod zdravnik — z izveličarsko kretnjo dvigne roko ter jo plosko podrži v zraku — prosim, nočem izrabljati vaše dobrotljivosti, samo eno naj mi bo dovoljeno izreči: ali je res tu, tu prostor zame, med temi pameti oropanimi reveži? In bog me naj udari na mestu s slepoto, če nisem na lastne oči videl Trelca (katerégakoli nasprotnika, proti kateremu se je tožaril pri oblastvih vseh stopenj ter advokate in sodnike obdolževal podkupljenosti), kako je v nekem kotu šepetal s predsednikom sodišča samim in mu tiščal v roke bankovec!